

Arrest

nr. 119 302 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die loco advocaat S. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 22 januari 1984 geboren in het dorp Sila Garbila, district Matay, provincie Miniya. U bent een orthodox koptisch christen. U was een actief lid van de kerkgemeenschap in uw dorp. In 2009 ondersteunde u mee een aanvraag voor verbouwwerken aan de kerk in uw dorp. Op 7 januari 2010 was u 's avonds onderweg naar de kerk toen u op een veldweg werd aangevallen door vier mensen. Drie van hen waren mensen van het dorp, namelijk Nader Mohamed Ahmed, Mahmoud Yassin Ali, Ahmed Abdelaziz Jamal. Eén van hen was een onbekende die niet afkomstig was uit uw dorp. Twee van hen sloegen u in elkaar terwijl twee anderen op de uitkijk stonden. U had verwondingen aan uw hoofd en verloor het bewustzijn. De volgende ochtend kon u met de hulp van anderen thuis geraken. U verwittigde de politie. Zij kwamen naar uw huis en begonnen een onderzoek. U werd meegenomen naar het bureau om een verklaring af te leggen. Tot

uw verbazing werd u na uw verklaring zelf gearresteerd. Pas op 28 januari 2010 werd u vrijgelaten. Op 13 februari 2010 werden de daders van de aanval bij verstek veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. Na dit vonnis verbleef u enkele dagen in het dorp alvorens u uit angst naar Caïro vertrok. Daar verbleef u twee maanden. U kreeg in Caïro meerdere dreigtelefoontjes. U vluchtte naar Alexandrië. Daar verbleef u acht maanden. Ook nu kreeg u dreigtelefoontjes. U zag dorpingen in Alexandrië en vermoedde dat ze uw verblijfplaats zouden doorgeven. U verschool zich in een klooster in Alexandrië waar u anderhalve maand verbleef. Op 2 of 3 maart 2011 verliet u Egypte. Per boot reisde u naar een onbekende plaats. U werd naar België gebracht. Op 15 maart 2011 kwam u aan in België. U verbleef tien dagen in België en reisde naar Frankrijk waar u behandelingen onderging voor de kwetsuren die u had opgelopen bij de aanval van 7 januari 2010. Op 2 of 3 februari 2012 reisde u opnieuw naar België. Op 9 februari 2012 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte en een medisch attest. Tevens legt u kopies voor van een proces-verbaal (januari 2010) een vonnis van de rechtbank (februari 2010) en een attest van de pastoor van uw kerk.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet er worden gewezen op het feit dat u in de loop van uw asielprocedure meerdere onsamenhangende en vage verklaringen heeft afgelegd over essentiële elementen uit uw asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate wordt ondermijnd. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u tijdens het invullen van de vragenlijst op de DVZ had u verder met geen woord gerept over dreigtelefoons aan uw adres na de veroordeling van uw belagers (vragenlijst, p. 3). Tijdens uw gehoor op het CGVS maakt u hier aanvankelijk evenmin melding van. Integendeel, drie maal gevraagd of er zich na de voorgehouden aanval van 7 januari 2010 nog iets concreets had afgespeeld waaruit zou blijken of u persoonlijk geïsoleerd werd, antwoordt u aanvankelijk ontkennend. Plots verklaart u echter dat u in Caïro dreigtelefoons zou hebben gekregen. Vervolgens vier maal gevraagd of er tijdens uw verblijf in Alexandrië iets concreets gebeurd is waaruit zou kunnen blijken dat u persoonlijk geïsoleerd werd, verklaart u dat dit niet het geval was. Het enige wat u toch aanhaalt, is dat u er schrik had dat er iets zou gebeuren omdat dorpingen u in Alexandrië hadden gezien. Er zou echter niets gebeurd zijn (CGVS, p. 11, 12, 13). Later tijdens het gehoor verklaart u plots dat u tijdens uw verblijf in Alexandrië eveneens dreigtelefoons had gekregen (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen op de DVZ en het CGVS incoherent zijn, beweert u dat u op de DVZ niet genoeg tijd had gekregen (CGVS, p. 15). Nochtans had u bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaard dat u alle belangrijke elementen uit uw asielrelaas toen had kunnen vermelden en waren er geen fouten in uw verklaring neergeschreven (CGVS p.2). Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen op het CGVS stelt u dat u enkel antwoordde op de vragen die u werden gesteld (CGVS, p. 16). Uit het gehoorverslag blijkt echter duidelijk dat u aanvankelijk expliciet en meermaals bevestigde dat er zich in Caïro en Alexandrië niets concreets had voorgedaan waaruit bleek dat u persoonlijk geïsoleerd werd. Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen laten weinig ruimte geloof te hechten aan de door u voorgehouden bedreigingen.

Wat betreft de voorgehouden dreigtelefoons dient er nog te worden gewezen op het feit dat u verklaart dat u geen enkele voorzorgsmaatregel heeft genomen hieromtrent. Dit is een zeer opvallende vaststelling. Van iemand die daadwerkelijk veelvuldig, gedurende maanden, telefonisch wordt bedreigd, en van wie men dus een doorleefde vrees kan verwachten, dat hij maatregelen treft om zichzelf zo veilig mogelijk te stellen. Het enige wat u zegt, is dat u niets kon doen omdat het om telefoontjes ging en u bezorgd was omwille van uw familie. Gevraagd naar de reden waarom u geen aangifte gin doen bij de politie, geeft u een weinig overtuigende reden. U stelt dat u gebeld werd door een onbekend nummer en dat het hier geen SMS berichten betrof (CGVS, p. 14). Dit is niet ernstig, gezien u verklaart dat de voorgehouden dreigementen afkomstig waren van uw aanvallers en dat deze bij verstek veroordeeld waren en voortvluchtig waren. U neemt verder geen enkele maatregel om de dreigtelefoons te voorkomen. Dat u zelfs gewoon uw telefoonnummer behoudt, terwijl u telkens via dat nummers werd bedreigd, komt bovendien weinig overtuigend over (CGVS, p. 14, 15).

Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u verder dat u na februari 2010 nooit meer was teruggekeerd naar uw dorp (CGVS, p. 6). Vreemd genoeg had u tijdens het invullen van de vragenlijst op de DVZ verklaart dat u na uw verblijf in Alexandrië was teruggekeerd naar uw huis om geld te gaan halen en uw reis voor te bereiden (vragenlijst p. 3). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaring beweert u eerst dat u zich bepaalde zaken niet meer kunt herinneren gezien ze zich lang geleden afspeelden om vervolgens te stellen dat u nooit had gezegd dat u was teruggekeerd naar uw dorp (CGVS, p. 16). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS had u echter nog verklaard dat er geen fouten voorkwamen in de

verklaringen die u op de DVZ had afgelegd (CGVS, p. 2). Dat u zich in de loop van uw asielprocedure tegenspreekt over het al dan niet terugkeren naar uw dorp, waarvan u beweert dat men u er zou vermoorden als u er terug naartoe ging, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Verder legt u zeer onduidelijke verklaringen af over de veroordeling van uw belagers. Zo verklaart u dat u aanvankelijk dat u tijdens het gehoor op de DVZ heeft verklaard dat u niet wist of er een uitspraak was (CGVS p.3). Dit is toch wel zeer vreemd gezien het arrest dat u voorlegt, dateert van 13 februari 2011, zo'n jaar voor uw vertrek uit Egypte en zelfs nog voor uw vertrek uit uw dorp. Bovendien blijkt uit de vragenlijst dat u, hoewel u wel aangeeft dat de rechtbank had gesteld dat ze de daders niet hadden gevonden en dus niets kon doen, met geen woord repte over het feit dat de rechtbank ze wel bij verstek heeft veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Bij aanvang van het gehoor op het CGVS had u echter nog verklaard dat u al het belangrijkste had kunnen vertellen, dat er geen zaken waren die u niet had kunnen vertellen en dat er geen fouten waren neergeschreven (CGVS, p. 2). Gevraagd waarom u niets over de veroordeling had gezegd bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, beweert u plots dat u bij de DVZ had gezegd dat er nog geen uitspraak was, dit omdat er bij de eerste zitting nog geen uitspraak was. Pas bij de tweede zitting zou er een uitspraak zijn geweest. Vervolgens stelt u nogmaals dat u bij de DVZ had gezegd dat er geen uitspraak was, omdat de rechtbank niet bereid was de daders op te sporen (CGVS p.15). Echter, ook deze uitleg wekt alleen maar verbazing op, gezien het arrest dat u voorlegt dateert van 13 februari 2011, zo'n jaar voor uw vertrek uit Egypte en zelfs nog voor uw vertrek uit uw dorp. Bovendien blijkt nergens uit de vragenlijst dat u deze uitleg bij het invullen van de lijst heeft gegeven (vragenlijst). Er nog eens op gewezen dat uw belagers wel werden veroordeeld tot vijf jaar straf, stelt u plots dat u te weinig tijd had bij uw eerste gehoor om alles te vertellen, kan na bovenstaande vaststellingen bezwaarlijk au serieux worden genomen (CGVS p.15).

Hoewel u verklaart dat u beroep kon doen op een advocaat en dat u een klacht zou hebben ingediend tegen de politieofficier die u zou hebben gearresteerd en op wiens bevel u volgens uw verklaringen werd mishandeld, kunt u hiervan vreemd genoeg geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 9, 10). Gezien het feit dat u beroep kon doen op juridische bijstand en u wel in staat blijkt te zijn om het proces-verbaal over de aanval en het vonnis tegen uw aanvallers kunt voorleggen, mag dit hoogst bevreemdend worden genoemd.

U claimt uiteindelijk dat de werkelijke reden van de aanval lag in het feit dat u één van de mensen was die een aanvraag had ingediend om verbouwwerken aan de kerk goed te keuren (CGVS, p. 11, 22). Eens te meer moet worden vastgesteld dat u dit nooit had gemeld bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ. U beweert dat u onvoldoende tijd kreeg om dit te vermelden (CGVS, p. 20). Een claim die zoals eerder werd vermeld, niet strookt met uw initiële verklaringen betreffende het gehoor bij de DVZ. Bovendien zijn uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS over deze aanvraag bijzonder vaag en weinig samenhangend. Zo verklaart u uiteindelijk dat er in totaal 10 tot 12 mensen deze aanvraag hadden ingediend. Wat het lot was van deze mensen kunt u vreemd genoeg niet zeggen. Hoewel u regelmatig contact heeft met uw achtergebleven familie, zouden ze u daarover nooit iets hebben verteld (CGVS p.19-20). Dat u hier niet over zou gepraat hebben met uw familie, doet in ernstige mate afbreuk aan uw ingeroepen vrees. Informatie over de situatie van andere personen die in dezelfde situatie zitten als u, is immers van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten.

Wanneer er wordt doorgevraagd over deze aanvraag blijkt bovendien dat enkel de naam van de pastoor op de aanvraag vermeld staat. Deze pastoor verblijft nog steeds in het dorp. U maakt geen melding van enige problemen die hij zou hebben gekend. Vervolgens blijkt dat de aanvraag niet werd ingediend bij de Egyptische autoriteiten maar enkel bij het hoofdbisdom, zodat het geheel onduidelijk wordt hoe iemand die niet behoorde tot de christelijke gemeenschap op de hoogte zou zijn geweest van deze aanvraag. Ook aan de politie had u immers niet verklaard dat deze aanvraag de oorzaak van de voorgehouden problemen was (CGVS p.21, 23).

Vervolgens wordt u gevraagd of er uiteindelijk verbouwwerken werden uitgevoerd aan de kerk. Hierop kan u geen eenduidig antwoord geven. Aanvankelijk antwoordt u dat u dat niet weet. Uiteindelijk geeft u toe dat u van uw familieleden had vernomen dat er wel degelijk verbouwwerken werden uitgevoerd aan de kerk (CGVS, p. 21). Dat u over deze werken, die aan de oorsprong van uw problemen zouden liggen volgens u, niet kan aangeven of ze intussen zijn uitgevoerd, overtuigt allerminst van uw vluchtmotieven, temeer daar u nog steeds contact heeft met uw familie.

Wat betreft uw achtergebleven familieleden verklaart u dat zij ook werden bedreigd omwille van uw betrokkenheid bij de aanvraag voor de verbouwwerken aan de kerk. U zou nog contact met hen hebben maar u verklaart dat u angst heeft om hen regelmatig te contacteren omdat ze nog bedreigd zouden worden. Ook uw verklaringen hierover zijn allesbehalve eenduidig. Gevraagd hoe ze worden bedreigd antwoordt u dat het niet zo goed weet maar dat de situatie nu kalmer zou zijn omdat u vertrokken was (CGVS, p. 17). Later tijdens het gehoor blijkt u plots wel te weten dat uw familie

telefonische bedreigingen kreeg (CGVS p.19). Tot wanneer uw ouders bedreigd worden, blijft ook vooral zeer onduidelijk. U verklaart eerst, zonder enige nuancering dat er in het attest van de pastoor staat aangegeven dat uw familie ook na uw vertrek uit Egypte nog werd lastig gevallen (CGVS, p. 18). Later tijdens het gehoor op het CGVS legt u hierover echter afwijkende verklaringen af. U verklaart nu dat deze dreigementen gestopt waren na uw vertrek (CGVS, p. 19).

Dit alles laat niet toe geloof te hechten aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Tot slot moet er nog worden gewezen op het feit dat u reeds op 15 maart 2011 een eerste maal in België aankwam. U zou hier tien à vijftien dagen hebben verbleven alvorens naar Frankrijk af te reizen (DVZ vraag 35). Daar zou u tot februari 2012 hebben verbleven (DVZ vraag 17). U zou nooit asiel hebben aangevraagd. U bleef enkel in Frankrijk voor een medische behandeling. Pas op 9 februari 2012 vraag u in België asiel aan. Gevraagd waarom u niet eerder asiel aanvroeg, stelt u dat altijd al de intentie had gehad om naar België te komen en daar asiel aan te vragen. U stelt dat u de vrijheid heeft om asiel aan te vragen waar u wilt. Van iemand die nood zou hebben aan internationale bescherming en hierop zijn land van herkomst verlaat mag echter worden verwacht dat hij deze bescherming aanvraagt bij de eerste mogelijkheid die hij daartoe krijgt (CGVS, p. 6, 7). Dat u zo'n elf maanden zou hebben gewacht om te kennen te geven nood te hebben aan internationale bescherming, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U haalt aan dat christenen in Egypte onderdrukt worden, doch u beperkt zich tot een verwijzing naar de algemene situatie en betreft deze niet op uw persoonlijke situatie (CGVS p.7, 24-25).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinaï en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinaï soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het proces-verbaal en het vonnis van de rechtbank zijn slechts kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Uw verklaringen stemmen zoals hierboven reeds werd aangegeven niet overeen met de zaken die volgens u vermeld staat in het attest van de pastoor. Het medisch attest uit België spreekt over een kwetsuur die u heeft aan uw oor en de behandelingen die u hiervoor heeft ondergaan. Het attest bevat geen gegevens waaruit kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: artikel 3 van het EVRM, artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Het komt de Raad hierbij uitsluitend toe uitspraak te doen over de hoedanigheid van vluchteling en over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden. Daarnaast kan de Raad de beslissing in bepaalde gevallen vernietigen: hetzij omdat aan de beslissing een onherstelbare substantiële onregelmatigheid kleeft, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

2.2.2. De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure meerdere onsamenhangende en vage verklaringen heeft afgelegd over essentiële elementen uit zijn asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas in ernstige mate wordt ondermijnd.

Zo heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) met geen woord repte over dreig telefoons aan zijn adres na de veroordeling van zijn belagers en dat hij ook tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) hier aanvankelijk geen melding van maakte.

Verzoeker stelt dat de interviewer op de DVZ zeer gehaast was en onder tijdsdruk stond, dat verzoeker dit door de spanning vergat te vermelden en dat hij "persoonlijk viseren" interpreteerde als fysiek bedreigd.

De Raad stelt vast dat de dreig telefoons een belangrijk onderdeel vormen van verzoekers asielrelaas zodat mag worden verwacht dat verzoeker hiervan melding zou maken bij de DVZ en dit niet zou vergeten. Bovendien werd op het einde van het gehoor nog eens uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen had gehad, waarop verzoeker ontkennend antwoordde (adm. doss., stuk 18, vragenlijst, p. 4).

De Raad stelt ook vast dat de vraag of er na 7 januari nog iets gebeurd is dat erop wijst dat hij gevisieerd werd een open vraag is en er geen enkele reden is om die vraag te interpreteren als een vraag naar een fysieke bedreiging. Verzoekers betoog is dan ook een gekunstelde verklaring die nergens op gestoeld is. Bovendien stelt de Raad vast dat nadat de vraag vier keer werd gesteld verzoeker plots verklaarde dat hij in Caïro dreig telefoons had gekregen. Hij bleef echter verklaren dat er in Alexandrië niets concreets gebeurd was, om dan later in het gehoor daarop terug te komen en te verklaren dat hij ook in Alexandrië dreig telefoons bleef krijgen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 11-15). Verzoeker geeft voor deze laatste vaststellingen geen verklaring.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat van iemand die gedurende maanden telefonisch wordt bedreigd, mag worden verwacht dat hij maatregelen treft om zichzelf zo veilig mogelijk te stellen.

Verzoeker stelt dat een klacht bij de politie geen enkel verschil uitmaakt. Deze bewering wordt echter tegengesproken door verzoekers relaas van de feiten. Daaruit blijkt immers dat nadat verzoeker was aangevallen en hij dit bij de politie had gemeld de politie een onderzoek was begonnen en de daders uiteindelijk werden veroordeeld. Dat geeft dus aan dat een klacht bij de politie wel degelijk tot resultaat kan leiden en dus wel degelijk een verschil kan uitmaken.

Verzoeker stelt ook dat zijn aanvallers op slinkse wijze zijn telefoonnummer hadden verkregen en dat als hij zijn nummer zou wijzigen ze zijn nieuwe nummer opnieuw zouden verkrijgen. De Raad is echter van oordeel dat het nogal voorbarig is van verzoeker om ervan uit te gaan dat zijn aanvallers een nieuw nummer sowieso zouden te weten komen. Verzoeker geeft niet aan hoe zijn aanvallers zijn nummer hebben verkregen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat ze een nieuw nummer ook zouden kunnen verkrijgen. Bovendien mag van verzoeker hoe dan ook worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om aan zijn belagers te ontsnappen. Een nieuw telefoonnummer nemen en trachten dit geheim te houden lijkt daarbij een kleine moeite als hij op deze wijze kan vermijden om nog langer telefonisch bedreigd te worden.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat hij na februari 2010 nooit meer was teruggekeerd naar zijn dorp terwijl hij tijdens het invullen van de vragenlijst op de DVZ verklaarde dat hij na zijn verblijf in Alexandrië was teruggekeerd naar zijn huis om geld te halen en zijn reis voor te bereiden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij 'naar zijn dorp terugkeren' interpreteerde als lang verblijf en hij bevestigt dat hij nog naar zijn dorp is teruggekeerd om geld op te halen. Deze uitleg komt echter in het geheel niet overeen met zijn verklaring tijdens het gehoor. Daar ontkende hij immers dat hij zou gezegd hebben dat hij nog naar zijn dorp terugkeerde nadat hij in Alexandrië was (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook niet ontkrachten.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker zeer onduidelijke verklaringen aflegde over de veroordeling van zijn belagers.

Verzoeker stelt dat hij bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat en dat hij bij het Commissariaat-generaal meer informatie kon verstrekken omdat hem werd aangeraden de documenten over de veroordeling grondig door te nemen. Deze uitleg komt echter opnieuw niet overeen met zijn

verklaring tijdens het gehoor. Daar stelde hij immers dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans had gekregen om alles te vertellen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 15), terwijl hij nu lijkt aan te geven dat hij toen nog niet van alles op de hoogte was omdat hij de documenten nog niet grondig had doorgenomen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker verklaarde dat de werkelijke reden van de aanval lag in het feit dat hij één van de mensen was die een aanvraag had ingediend om verbouwwerken aan de kerk goed te keuren en dat hij dit nooit had gemeld bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij in het duister tast over de aanleiding van de aanval maar dat hij enkel kan bedenken dat de aanvallers hem om die reden hebben gevisieerd. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen eens te meer aanpast. Tijdens het gehoor verklaarde hij immers nog stellig dat de aanvraag de reden was voor de aanval (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 11 en 22).

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker vreemd genoeg niet kan zeggen wat het lot was van de andere mensen die deze aanvraag hadden ingediend en dat dit in ernstige mate afbreuk doet aan verzoekers ingeroepen vrees aangezien informatie over de situatie van andere personen die in dezelfde situatie zitten als verzoeker van essentieel belang is om verzoekers eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten. Verzoekers betoog dat hij eerder bekommerd was om zijn eigen leven dan dat van anderen, doet hieraan geen afbreuk.

De commissaris-generaal heeft ook nog vastgesteld dat verzoeker afwijkende verklaringen aflegde over of zijn familie ook na zijn vertrek uit Egypte nog werd lastiggevallen. Verzoeker geeft hier geen verklaring voor in zijn verzoekschrift.

Tot slot wijst de commissaris-generaal er ook nog op dat het feit dat verzoeker zo'n elf maanden zou hebben gewacht om te kennen te geven nood te hebben aan internationale bescherming in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoeker stelt dat hij zijn verhaal niet correct zou hebben kunnen weergeven als hij niet eerst verpleegd was geweest.

De Raad wijst erop dat verzoekers laattijdige asielaanvraag een aanwijzing is dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker dit heeft nagelaten ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging. Verzoekers betoog dat hij eerst wilde verpleegd worden doet geen afbreuk aan deze plicht.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat voornoemd artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas maakt hij een schending van artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk.

2.2.4. De Raad is verder van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft gesteld dat, hoewel de situatie van de Koptische christenen zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de mensenrechten in Egypte voortdurend worden geschonden en dat de plaatselijke overheden niet kunnen optreden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Ter illustratie haalt verzoeker een rapport van Amnesty International van 2013 aan waarin de situatie in Egypte wordt beschreven.

Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat hij louter omdat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zowel de commissaris-generaal als de Raad erkennen dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht tegen kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de islamieten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi-militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de islamieten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Op basis van de informatie waarover de Raad beschikt, is hij dus van oordeel dat de commissaris-generaal de situatie van de Koptische christenen in Egypte op een correcte wijze heeft beoordeeld en correct tot het besluit is gekomen dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er orden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS